

ת"פ 69934/07/18 - מדינת ישראל נגד שלמה ביטון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 69934-07-18 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה

הנאשם

בעניין: מדינת ישראל

ע"י פמ"י פלילי

נגד

שלמה ביטון

ע"י ב"כ עו"ד עידן גמליאלי

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזיק שני אישומים, הראשון עניינו ביצוע עבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), והשני עניינו ביצוע עבירות **תקיפת שוטר**, לפי סעיף 273 לחוק, ו**הפרעה לשוטר** לפי סעיף 275 לחוק.

האישום הראשון - באישום זה מתואר, כי מר רונן רוסו (להלן - **המתלונן**) עבד במדור גניבת חשמל בחברת החשמל. ביום 25.8.2016, הגיע המתלונן לדירתו של הנאשם בירושלים במסגרתו עבודתו, וזאת כדי להחליף את שעון החשמל בדירה. במהלך עבודתו של המתלונן איים עליו הנאשם בכך שהתקרב עם פניו אל פניו של המתלונן באופן מאיים, תוך שהיטה את גופו לכיוון המתלונן, הניף את ידו מלמעלה למטה ובטון דיבור גבוה אמר לו, בין היתר: **"אני יודע מי אתה, אני ביררתי עליך, אתה גר ברחוב הטורים, המשפחה שלך שמה ואם צריך אנחנו נגיע אליך לשמה וכדאי שיהיה בסדר"**, **"אני שמעתי שאתה עושה בעיות לאנשים ומסבך אנשים וכדאי שהכל יהיה בסדר"**, **"אם אני אסבך אותך, זה בגדול"**, **"והר והר לא נפגשים... אבל אנחנו ניפגש"**. בהמשך לכך, במהלך החלפת שעון החשמל בידי המתלונן, וגם לאחר מכן, הנאשם חזר והדגיש בפני המתלונן כי הוא יודע את מקום מגוריה של משפחתו.

האישום השני - ביום 4.9.2019 בשעות הבוקר הגיעו השוטרים עדי יונה, אריאל אסולין, בן קורנפלד, יונתן ועקנין ודני בלייניך לדירה כדי לבצע צו חיפוש ומעצר שהוא נגד הנאשם ע"י בית משפט השלום בירושלים. בשלב בו ביקשו השוטרים לבצע את צו המעצר, הנאשם הפריע להם בעת עבודתם בכך שאמר לשוטר ועקנין: **"מי אתם בכלל, אני יעמוד ואתה לא תניד לי מה לעשות"**, וכן השתולל והניף את ידיו לכל עבר כדי להתנגד לניסיון לעצרו בידי השוטרים אריאל אסולין ויונתן ועקנין, ותקף את בן קורנפלד בדחיפה והכאתו בפניו כדי למנוע איזוקו.

מהלך הדיון

נוכח כפירת הנאשם במיוחס לו, נשמעו בתיק זה ראיות על-פני שלושה מועדים שבסיומם, סיכמו ב"כ הצדדים טיעוניהם בעל-פה. במסגרת פרשת התביעה נשמעו 5 עדים מטעמה, ובמסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשם, אשתו, ושניים מהשוטרים שהיו מעורבים באירוע, שלא נכללו ברשימת עדי התביעה. בנוסף הוגשו מוצגים שונים מטעם שני הצדדים.

תשובת הנאשם לכתב האישום

אשר לאישום הראשון, הכחיש הנאשם כי איים על המתלון. לגרסתו, דבריו למתלון היו על רקע ההיכרות של השניים מתוקף עבודת המתלון והגעתו לביתו של הנאשם מספר פעמים. מעבר לכך טען הנאשם כי הוא מכיר את משפחתו של המתלון, המתגוררת אף היא ברוממה, כאשר משפחות השניים הן האחרונות מקרב המשפחות החילוניות באזור חרדי, ולכך כוונ דבריו, ללא כל מטרה לאיים על המתלון. אשר לטענות בדבר גניבת חשמל, נטען כי עבירה ממין זה לא יוחסה לנאשם.

אשר לאישום השני, העלה הנאשם טענות קשות נגד התנהלות כוח המשטרה שהגיע לביתו לבצע את צו החיפוש וצו המעצר השיפוטיים שהוצאו מבעוד מועד, תוך שימוש שלא לצורך באלימות, שהביא להשפלתו של הנאשם לעיני רעייתו וילדיו הקטינים, ולהשפלתם באופן ישיר. הנאשם טען, כי השוטרים הוכנסו ע"י אשתו לביתם ללא בעיות, אך לאחר שהוא ביקש מהשוטרים לאפשר לו לשטוף פנים וידיים משום שזה עתה קם משינה, הוא נענה בהוראה שרירותית לשבת, ובהמשך הושב ע"י השוטרים באמצעות הפעלת אלימות כלפיו מצדם, כשהוא מצדו מתנגד, כתגובה טבעית ולא מעבר לכך. עוד טען הנאשם, כי בהמשך ביצעו השוטרים חיפושים משפילים בהפשטה בו, באשתו ובבנו הקטין ללא הצדקה, וכן נפל פגם בחיפוש שנערך בבית. לכן טוען הנאשם, כי התנהלות המשטרה בנסיבות העניין הייתה בלתי חוקית, והיא מקימה לו הגנה מן הצדק.

דין באישום הראשון

נקודת המוצא לדיונו בעבירת האיומים שבאישום הראשון היא, כי לפני בית המשפט הוצגו שתי גרסאות, האחת של המתלון, והשניה של הנאשם. דהיינו מדובר ב"עדות מול עדות", מצב שבו "על מנת לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדות יחידה של קורבן העבירה על השופט היושב בדן 'להזהיר עצמו' ולדקדק בבחינת העדות" [ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מ"י** (מיום 1.9.2009) (פסקה 35 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר); כן ר': יעקב קדמי, **על הראיות - חלק ראשון**, הוצאת דיונון (תש"ע-2009), ע"ע 470-742]. אתיחס לכך להלן.

גרסת המתלון שהוצגה לפניי בעדותו היא זו:

"הגעתי להחליף את השעון, הנאשם היה שם. תוך כדי ההחלפה נוצר מצב כזה שהנאשם אמר לי אני מקווה שלא תסבך אותי בכל הנושא הזה. אני יודע שאתה מסבך אנשים, ביררתי עליך פה ושם ואני יודע איפה את גר, משפחה וזה. נוצר מצב כמו איום. אני אגיע אליך אם צריך וכל זה. סיימתי להחליף את השעון יצאנו לרכב, הוא ביקש לצלם את השעון, לא הייתה לי בעיה שיצלם. אחרי תקופה מסוימת שוב הגעתי לקחת קריאות מהשעון ופגשתי את הנאשם. היה דיבור בינינו סתם, לא היה מפגש טעון כמו פעם

שעברה. זה היה כנראה אחרי שהדברים נסגרו. גם הכין לי קפה" (פרו' עמ' 9, ש' 7-12)

כשנשאל על פרטי האירוע בחקירתו הראשית אמר כך:

"ת. כשהגעתי לבדוק את השעון לעומק, היו אשתי ואביו בסלון. כשהחלפתי רק הנאשם היה שם. הדברים נאמרו כשהחלפתי את השעון.
ש.ת. לפני שהחלפתי את השעון, אמר שהוא מקווה שלא אסבך אותו. אמר לי אני מקווה שלא תסבך אותי בכל הנושא הזה. אני יודע שאתה מסבך אנשים, ביררתי עליך פה ושם ואני יודע איפה אתה גר, משפחה וזה. אם צריך להגיע אליך אני אגיע אליך, תוך כדי התקרבות והנפת ידיים. לא היה שום מגע. ש. כשאתה אומר בירר עליך מה בירר.
ת. לפי מה שהבנתי אותו רגע שידע איפה אני גר רח' הטורים.
ש. תספר מה היו התחושות אחרי האירוע.
ת. הרגשה לא נעימה. דיווחתי לממונים עלי ואמרו לך תגיש תלונה במשטרה. הגשתי ומשם הכל התגלגל" (פרו' עמ' 9, ש' 22-29).

בהמשך ציין המתלונן, כי לאחר האירוע הגיע שוב לביתו של הנאשם וזה "אמר לי למה סיבכת אותי, אתה יודע שלא התכוונתי לנושא הזה, זה היה רגע התפרצות. דיברנו ושתינו קפה ולחצנו ידיים" (פרו' עמ' 10, ש' 7-8).

כשנשאל על-ידי מדוע הנאשם טוען שהכיר אותו, הכחיש המתלונן היכרות מוקדמת עם הנאשם מלבד על-רקע הגעתו לביתו מספר פעמים במסגרת מילוי תפקידו בחברת החשמל, וכן טען: "יכול להיות שבירר עלי לפני כן. אין היכרות מעבר לאינטראקציה בעבודה" (פרו' עמ' 10, ש' 14). כמו-כן אישר המתלונן, כי הוריו מתגוררים ברח' הטורים (שם, ש' 15).

מנגד, גרסתו של הנאשם היא זו:

"ש.ת. לפני [אירוע] האיומים ראיתי אותו [את המתלונן] כי הוא עובד שם כל הזמן, הוא בא בדק, עשיתי לו כוס קפה, ואמרתי לו שכונה חרדית, ורק אנחנו בשכונת האלה, אמא שלך נשארה בשכונת הטורים לבד ואנחנו לבד, הלך והגיש עלי תלונה. הוא היה אצלי כמה פעמים.
ש.ת. תמיד כשהגיע הכל היה פיקס. בא בדק שזה קפה והלך. לא היה לי איתו שום דבר בחיים. הוא ישב גם יום אחד עם אבא שלי נוסטלגיה של העבר.
ש. שמעת מה מייחסים לך שאימת עליו?
ת. לא איימתי עליו. לא אמרתי לו הר והר לא נפגשים, המשטרה ניפחה את זה. מה יש לי איתו שעשה לי רע. לא עשה לי כלום בחיים" (פרו' עמ' 61, ש' 11-18).

בחקירתו הנגדית אמר הנאשם כך, על היכרותו עם המתלונן:

"ש. מאיפה אתה מכיר את רוסו?
ת. מכירים אותו מהשכונה, מטפל בשכונה, הוא בא לחנויות, לעסקים, לבתים.

ש. אתה מכיר אותו מזה שזו העבודה שלו?
ת. כן.

ש.ת. אני מכיר את אמא שלו, ראיתי אותו אתה, הוא לוקח אותה באוטו שלו, על היד על יודעת לזהות
חילונים בשכונה. לא יודע אם היא מכירה. לא יודע איך קוראים לה" (פרו' עמ' 61, ש' 25-31)

בהמשך ציין כך:

"ש. מדגימה לך שאני מתקרבת אליך.
ת. לא, לא התקרבותי ככה.
ש. כאילו באתי לתקוף אותו הוא טוען?
ת. אני מדבר בידיים בדרך כלל.
ש. למה כשהוא העיד בפני בית המשפט ואמר שדיברת אליו והרמת את הטון, התקרבת אליו והנפת
ידיים?
ת. לא הייתה לי כוונה לתקוף או לאיים. לא יודע מה הוא חשב" (פרו' עמ' 63, ש' 7-13).

בהמשך ציין הנאשם, כי מי שעומדת מאחורי התלונה היא לא אחרת מאשר היחידה החוקרת ה"מפברקת" תיקים (פרו'
עמ' 64, ש' 9-10).

אשר לגרסתו במשטרה, שהוגשה וסומנה ת/2, אמר הנאשם בתמצית כך:

"אני כיבדתי אותו ונתתי לו לשתות כוס קפה וצחק איתי והוא שכן שלי משכונה ליד ואין לי שום עניין איתו
ואני יודע שהוא בא לעשות העבודה שלו ונפרדתי ממנו יפה לא היה לי כוונה לאיים עליו ולא איימתי עליו
והיה שאנחנו מכירים מהשכונה ודיברנו על השכונה ונשארנו חילונים יחידים, ההורים שלו בטורים ואנחנו
ברוממה ולא איימתי ולא חשבתי לאיים" (ש' 142-145).

הכרעה

על-מנת להוכיח במידה הנדרשת ביצועה של עבירת איומים יש להראות, כי "האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה
צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף" [יעקב קדמי, **הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק
רביעי, הוצ' דיונון (2006), עמ' 2123-2124], כאשר על האיום לענות "על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על
האדם הסביר... אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האזהרה" (**שם**, עמ' 2124). יש גם להתייחס
לנסיבות בהן ניתן הביטוי. "יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור" (**שם**, עמ' 2125).

ב-ע"פ 6845/09 זקן נ' מ"י (מיום 12.7.2010) (להלן - **עניין זקן**) נקבע מבחן ההקשר, לפיו יש לשאול שלוש
שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר, כאשר על שלושת השאלות להשיב על הקשר האיום הנטען.

לאחר ששקלתי את העדויות שהונחו לפניי ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נחה דעתי, כי אשמתו של הנאשם
בעבירת האיומים הוכחה מעבר לספק סביר, ועל-כן אני מרשיעו בביצוע עבירה זו. כאמור, כשמדובר בעדות מפלילה

יחידה, על בית המשפט להזהיר עצמו ולבחון את העדות בזהירות יתרה. גם לאחר כל זאת, אני סבור כי יש להעדיף את עדות המתלון על פני גרסת הנאשם בשל הטעמים הבאים:

ראשית, המתלון העיד ברוגע ובאופן עקבי ומסודר, ולא סטה מגרסתו, גם לא בחקירה נגדית. הוא לא מסר את דבריו באופן "מדוקלם", אלא באופן זורם ופתוח;

שנית, אין מחלוקת בין הצדדים, כי למתלון אין מניע נסתר לפגוע בנאשם. לעומת זאת, לא ניתן להוציא מכלל אפשרות, כי הנאשם, לא רווה נחת מהגעתו החוזרת ונשנית של הנאשם לביתו בעניין חקירת גניבת החשמל, והקשר המתמשך והמטריד, מבחינתו, שנוצר עם חברת החשמל על רקע זה. הוא עצמו טען, כי העובדה ששעון החשמל הותקן בתוך הבית והצריך כניסה של מפקח מטעם חברת החשמל לבית בכל פעם שביקש לתעד את קריאת המונה, הייתה מבחינתו מטרד. בהקשר זה, כשנשאל בחקירתו מדוע השעון מוצב בסלון ביתו השיב: "הם [חברת החשמל] שמו אותו, אלף פעם ביקשנו שיוציאו אותו מהבית ולא מתייחסים בכלל, שהם יבדקו, הם שמו אותו שמה" (ת/ב, ש' 151-150), כשלפני כן ציין ביחס לטענה בדבר גניבת חשמל: "4 שנים טוענים ככה, לא גנבתי שום דבר, גם אמרתי להם בחברת חשמל להוציא את השעון מהסלון של הבית ויבוא לבדוק כל הזמן" (ת/ב, ש' 84-83). מכאן שייתכן מאוד שהנאשם מאס בדבר והחליט לעשות מעשה שיביא להפסקת הבדיקות הללו - אמנם מדובר בהשערה, אך זו מקבלת אישוש מעדותו של המתלון, ובעקיפין גם מדברי הנאשם שלעיל;

שלישית, המתלון לא הגזים ולא הפריז בתיאור הדברים. ההיפך מכך, הוא היה מאופק ומינורי באופן בו ניסח את הדברים. עצם העובדה, שמתוך מספר ביקורים מקצועיים בביתו של הנאשם, שבמסגרתם אף נוצר קשר בלתי פורמלי עם הנאשם, אשתו ואביו, זכר המתלון דווקא את הביקור ביום האירוע, כאירוע חריג, מעיד כאלף עדים על אמיתות החוויה שתיאר לפניו. האירוע נתפס על-ידי העד כחריג באופן כה מובחן, עד כי מצא לנכון לפנות לממונים עליו ולדווח להם על האירוע, והם אלו שהנחו אותו להגיש תלונה. אמנם נכון הדבר, כי הרושם המתקבל הוא, שהמתלון לא שש להגיש את התלונה, במיוחד לאחר שתיאר בהמשך עדותו, כי לאחר האירוע לא היסס לשוב ולחזור לביתו של הנאשם כדי לבצע את עבודתו ללא חשש. לדברי המתלון, "**אחרי שכל העניין נסגר לא היתה לי בעיה להגיע לשם, איומים איומים, עבר זמן והנושא נסגר. לא ראיתי שם עניין**" (פרו' עמ' 16, ש' 11-12). דווקא נקודה זו מחזקת את עוצמת החוויה השלילית שחש המתלון ביום האירוע, ואת גישתו העניינית לאירוע;

רביעית, גם לגופם של דברים - המתלון הכחיש היכרות מוקדמת עם הנאשם מלבד היכרות על-רקע עבודתו והגעתו לביתו של הנאשם. המתלון שיער, כי הנאשם אסף עליו מידע וכך ידע להטיח בו את שהטיח, לגבי משפחתו. השערה זו הגיונית, בין היתר כעולה מדברי הנאשם, שסיפר בעדותו לפניו, כי ראה את הנאשם בשכונה מספר פעמים, ואף ראהו עם אמו. ייתכן מאוד שעובדה זו הציתה את סקרנותו של הנאשם והוא בירר את שבירר, ועשה במידע שימוש על-מנת להביא להפסקת הבדיקות החוזרות ונשנות והטרדה שנלוותה לכך. מכל מקום, גרסתו של המתלון בדבר היעדר ההיכרות המוקדמת, ודבריו בהמשך עדותו, כי אכן שוחח עם אשת הנאשם ואביו בעת הגעתו לבית הנאשם, מחזקת את אמינות דבריו, ואת עמידתו על גרסתו, המבחינה בין היעדר היכרות מוקדמת, לבין ההיכרות שנוצרה אגב מילוי תפקידו;

חמישית, הסניגור היפנה לכך שבמסמך נ/1 "דף קריאות מונה מבקר", בתאריך האירוע, לא ציין המתלון את אירוע

האיומים הנטען, וזוהי ראייה "מזמן אמת" שיש בה לחזק את גרסת הנאשם, כי האירוע לא התרחש. בהקשר זה אמר המתלונן כך: **"פה זה לא צריך להופיע בדף הזה, כי זה דף של קריאות מונה מבקר"** (פרו' עמ' 12, ש' 30). לטעמי, תשובה זו הגיונית ומחזקת את הרושם, כי המתלונן הנו אדם מקצועי הממלא את תפקידו באופן מקצועי, ואינו מערב מין בשאינו מינו, ולכן לא רשם את האירוע החריג בדו"ח שתכליתו לתעד קריאות מונה;

שיטת, הדיון הנרחב שהתרחש במשפט זה בסוגיית טיפול הימ"ר בתלונתו של המתלונן, כדבר-מה החריג לפעילותה של היחידה המטפלת, לרוב, בפשיעה חמורה, ולא בעבירות דוגמת איומים וגניבת חשמל, אין בו כדי להעלות או להוריד מניתוח שתי הגרסאות שהושמעו לפניי ביחס לאירוע. כך למשל, כתוצאה מצו שנתתי, התברר כי תלונתו של המתלונן נגבתה ביום 30.8.2016, דהיינו כחמישה ימים לאחר האירוע (נ/5). המתלונן עצמו הסביר בעדותו כאמור, כי פנה לממונים עליו והם שהפנוהו להתלונן כעבור מספר ימים. לכן יש ב-נ/5 משום חיזוק לדבריו של המתלונן, ההגיוניים בפני עצמם. אמנם, נותרה תהיה מדוע דווקא הימ"ר טיפלה בתלונתו, ואולם, כאמור, אין בתהייה זו להשפיע על מסקנותיי ביחס לאישום זה;

שביעית, נדמה, כי הדברים והמעשים המאיימים מצד הנאשם כלפי המתלונן, עומדים במבחנים שנקבעו בפסיקה שצוטטה לעיל בתחילת הדיון: הדברים בדבר ההיכרות עם משפחתו של המתלונן, הידיעה היכן הם מתגוררים, הדרישה "שלא יעשה בעיות" לנאשם, כי הנאשם יודע שהמתלונן "עושה בעיות", ההתקרבות, והטון המוגבה - כל אלה נתפסו בצדק ע"י המתלונן כאיום. כל אדם סביר, יראה בדברים איום לשלום וקרוביו, ואם לא ישעה לאיום ויחדל ממעשיו, יאונה להם רע, חלילה. זוהי העמידה במבחן האובייקטיבי וכן בשלושת השאלות - מה נאמר, מי אמר ומדוע. לנאשם, כאמור, היה אינטרס להביא להפסקת הבדיקות בעניין החשמל, ועל-כן איים על המתלונן מתוך מטרה לגרום לו להפסיק ולבדוק את השעון בביתו;

שמינית, אין לקבל את הטענה החלופית בדבר "זוטי דברים".

סעיף 34ז לחוק קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

לטעמי, איומים על אדם הממלא את תפקידו, אגב מילוי תפקידו, ומתוך מטרה שיימנע מביצוע תפקידו, אינו מעשה שיכול להוות "מעשה קל ערך", או מעשה שבנסיבותיו אין עניין לציבור בהעמדה לדין בגינו. ההיפך. מעשה זה פוגע בערכים המוגנים של שלטון החוק, האוטונומיה של האדם וזכותו לשלוות חיים עברו ועבור משפחתו. משום כך, אני דוחה טענה זו.

דיון באישום השני

כאמור, באישום זה מיוחס לנאשם, כי שעה שנכנסו השוטרים לביתו לבצע צו חיפוש וצו מעצר שיפוטי, הפריע להם ואף תקף אחד מהם. המאשימה סבורה, כי כוח המשטרה במקום פעל כדין והיא מבקשת להרשיע את הנאשם על-סמך

עדויות השוטרים. מנגד, העלה הסניגור מספר רב של טענות, מהן עולה, כי לטעמו, התנהלות כוח המשטרה במקרה זה הייתה בלתי חוקית:

- א. צו החיפוש והמעצר לא הוצגו כראוי;
- ב. ננקטה אלימות מופרזת ולא מוצדקת כלפי הנאשם לעיני משפחתו, רק משום שביקש ללכת להתנקות וסורב ע"י השוטרים - בהקשר זה מפנה הסניגור לסתירות בגרסאות השוטרים;
- ג. למרות קיומו של צו החיפוש השיפוטי, החיפוש בבית הנאשם, בסביבתו, בנאשם ובבני משפחתו, בוצעו באופן בלתי חוקי.

הכרעה בשאלת העבירות כלפי השוטרים

על-מנת להכריע בשאלת העבירות כלפי השוטרים, אביא בתמצית את גרסאות הצדדים לאירוע. להלן דברי עדי התביעה בהקשר לאירוע.

עד תביעה 5, השוטר אריאל אסולין אמר כך בעדותו:

"בשלב זה [אחרי שהכוח נכנס לבית ללא בעיות] ביקשתי מכל יושבי הבית שיגיעו לסלון בשביל לרכז אותם שלא יסתובבו בבית, באיזשהו שלב ביקשתי מהחשוד שישב בסלון, מצוין בדו"ח הפעולה שהוא סירב לשבת, ואמר לי 'מי אתה שתגיד לי מה לעשות בבית שלי' ביקשתי ממנו שישב והוא התחיל להרים את הטון, ואמר שוב אתה לא תגיד לי מה לעשות בבית שלי. ואז יוני ועקנין נכנס לדבר אתו, יש את הדו"ח הפעולה שלו מצורף. לאחר מכן הוא התחיל להתנגד ולתקוף עם הידיים תוך כדי שאנחנו משתמשים בכוח על מנת לאזוק אותו, כי שמצוין בדו"ח הלמתי בו באגרופים מספר פעמים במרכז גופו שכדי שנוכל לאזוק אותו, לאחר שנאזק תם השימוש בכוח..." (פרו' עמ' 17, ש' 8-2)

"אנחנו שוטרים ויש לנו צו מעצר וצו חיפוש ויש לנו שיקול דעת, ואם יש אישה וילדים והוא פתח את הדלת מיד והתנהג יפה, זה שיקול דעת למה לא לאזוק. אבל כשאדם תוקף ומתנגד אם זו אלימות מילולית ופיזית אאזוק אותו גם ליד הילדים וגם ליד אשתו" (עמ' 21, ש' 14-12)

"ש. תאשר לי שבדוח הפעולה שלך אמרת שהוא מתנגד למעצר ולא אמרת שהוא תוקף.

ת. רשום. תקיפה והתנגדות למעצר. איך אדם מסרב לאזיקים? מספיק שהוא דוחף וזו תקיפה" (עמ' 21, ש' 24-23)

"ש. תדגים לי מס' אגרופים במרכז הגוף?

ת. כשאתה נמצא באקט ובאדרנלין ובהתנגדות ובתקיפה וכשאתה רוצה לעצור אדם, ברגע שאני מבצע שימוש בכוח, אני כן רשם שימוש בכוח שאני מבצע, ואתה לא יודע להגיד איפה נתת את האגרוף ואיפה פגע, אתה לא יודע לרשום את הדברים, הלמתי מספר פעמים בגופו" (פרו' 25, ש' 7-5)

עד תביעה 4, השוטר בן קורנפלד אמר כך בעדותו:

"ניגשנו לבצע צו מעצר וחיפוש בביתו של הנאשם. במהלך החיפוש, הכניסה לבית, לא זוכר בדיוק מה היה עם אסולין ווקנין, באתי לסייע במעצר. פה ושם קיבלתי מהנאשם מכה בפנים. בסוף החיפוש

כשיצאנו מהבית הוא הצביע עלי ואמר לי: אל תדאג אתה לא תישאר במשטרה, אני אחכה לך בפינה (הסניגור מסייע לעד שאומר שלא זוכר את האמרה). וזהו, נגמר.
ש. אני רוצה שתדייק קצת יותר את האירוע שבו קיבלת מכה.
ת. במהלך האזיקה של הנאשם קיבלתי ממנו מכה לפני, לא זוכר באיזה צד, התסכל עלי נתן לי מכה, אזקנו אותו, ואחרי האזיקה הפסקנו את השימוש בכוח מצדו ומצדנו.
ש. מה זאת אומרת הסתכל עליך?
ת. כשבן אדם בא לתת לך מכה, הוא מסתכל ואז נותן מכה, זה במכוון. המבט בא לפני המכה" (פרו' עמ' 26, ש' 4-12)

"ש. חברך אמר שהנאשם התנגד למעצר?
ת. הייתה התנגדות. לא זוכר איך היה בדיוק, מאמין שהוא עמד. אני עובר ביום ים חיפוש, לא זוכר כל דבר". (פרו' עמ' 27, ש' 27-28)
"כשאדם מנסה להתנגד, הוא מניף את היד ומסתכל עליך, זה מכוון" (פרו' עמ' 28, ש' 11)
כאשר עומת העד עם כך שחבריו לא ראו את כך שהנאשם תקף אותו אמר:
"לא יודע. כל אחד רושם מה שהיה לו" (פרו' עמ' 28, ש' 21)
"ש.ת. צו מעצר מציגים בהתחלה, אם לא רוצים לעורר בלגן מציגים בסוף ומבצעים בסוף את המעצר לפי שיקול דעת". (פרו' עמ' 30, ש' 13-14)

עד תביעה 6, השוטרים עדי יונה ציין בעדותו כך:

"לא תמיד מרכזים את כולם בסלון, זאת כדי שלא יעלימו ראיות" (פרו' עמ' 31, ש' 27)
"ש.ת. אם מישהו לא יושב, אני יכול להגיד לו, אבל תלוי במצב. אני אישית לא הייתי אומר לך לשבת אם אתה לא עושה בעיות" (שם, ש' 28-29).
"לא ראיתי [את האירוע האלים]. אולי לא הייתי בחדר הזה אותו זמן. לא ראיתי את ההתנהלות רק שמעתי צעקות, לא זוכר איפה הייתי בבית. אולי הייתי עם הגב. ראיתי שמנסים להשתלט עליו, אני זוכר שהבן בא ודחף את השוטרים, נלחץ שאבא שלו נעצר" (פרו' עמ' 32, ש' 2-4).

עד תביעה 3, יונתן ועקנין, שימש קצין הבילוש באירוע, וכך אמר בעדותו:

"לפני שביצענו את החיפוש, ראיתי שמומי [הנאשם] מתעמת עם אחד השוטרים מילולית, כן תשב, לא תשב" (פרו' עמ' 40, ש' 1)
"ת. אני מבקש ממנו להירגע, איננו מחפשים לעשות פרובוקציות בלגאן, לעשות חיפוש, נעביר בשקט.
ש. ומה מגיב?
ת. מגיב בצורה מתלהמת, לא זוכר את הדברים במדויק זה בטח בדו"ח הפעולה. בשלב זה יש לי צו מעצר אתי, אני מודיע לו שהוא עצור, לציין שלא הודעתי את זה בהתחלה, מניסיון מקצועי, יודעים שהודעה על מעצר לפי חיפוש בבית גורמת לפרובוקציות ובלגאן עם המשפחה, לא הייתה לי ברירה, הודעתי לו שהוא עצור וביקשתי לאזוק אותו.
ש. ואיך הוא מגיב?
ת. לא זוכר במילים, אני יודע שבמהלך כשמנסים לאזוק אותו הוא התחיל להשתולל, להתלהם, הושבנו אותו על הספה בכוח, אחרי מאמץ אוזקים אותו ומתחילים את החיפוש" (פרו' עמ' 40, ש' 5-13)

"ש. אריאל [אסולין, עד תביעה 5] אמר שאמר לנאשם לשבת ואמר שאמר לו כי הוא שוטר והוא אזרח. לעמוד זו עבירה?

ת. ממש לא.

ש. למה לא הרגעת את אריאל?

ת. באותה סיטואציה הבנתי שגם עמידה שלו הפריעה לבלשים, כנראה הסתובב ביניהם, לא אגיד לבן אדם סתם לשבת כי המציאות מורה על זה כשאנחנו מבצעים חיפוש בעל המקום מסתובב אתנו בזמן החיפוש, ברגע שהוא הפריע בעמידה שלו, העיר לבלשים או נצמד אליהם, הבנו שהדבר הנכון שישב, וזה הדבר הראוי שהיה צריך לעשות".

ש. זה שלא ישב זו עילה לעצור אותו?

ת. ממש לא, זה הגיע אחרי שלא הבין אחרי שדיברנו אליו יפה, והוא גורם לפרובוקציה, והשתמשו בצו המעצר, כדי לעשות זאת בצורה... גם ללא צו המעצר אם הוא מתנגד ומפריע, אז אני מעכב, ואם מסרב לשתף פעולה הופכים לצו מעצר" (פרו' עמ' 43, מש' 30 - פרו' עמ' 44, ש' 8).

מנגד, **גרסת הנאשם** הן בעדותו לפניי והן בחקירתו במשטרה היא זו:

"ת. בשעה שבע בבוקר שמענו דפיקות בדלת, אשתי פתחה, אני ישנתי בסלון. הם נכנסו 6 שוטרים ומה קרה חיפוש. נכנסו הוציאו את כולם מהחדרים, באו אלי אמרו לי על מה חיפוש.

ש. מה מצב יושבי הבית באותו רגע.

ת. הבנות בחדר והבן בחדר ואשתי בחדר ואני בסלון. קמתי מוקדם, עד שהגיע הזמן לצאת לעבודה ישנתי בסלון.

ש.ת. כולם ישנו באותו זמן. על מה חיפוש לא אמרו, אמרו שב בשקט אל תדבר הושיבו אותי בסלון והוציאו את כולם מהחדרים. אמרתי לו שייתן לי לצחצח שיניים להניח תפילין, ישר קפצו עלי, אמרתי שאני רוצה לשטוף פנים מה קרה, רצחנו אנשים? ישר הוציאו את כל הכוח שלהם וכבלו אותי מסמן עם הידיים מאחור ושמו אותי בפינה.

ש. אתה זוכר כל אחד מהשוטרים מה עשה.

ת. כולם עלי באו כל השישה, קודם אזקו אותי ואז הוציאו את הילדים מהחדרים, לא רצו להגיד על מה באו ומה הצו.

ש.ת. הם באו ישר באלימות, ישר קיפלו אותי ולא יודע מה באו עצבנים כאלה, אף פעם המשטרה לא באה ככה. הם באו בכעס. כבלו אותי לרצפה זרקו אותי לא נתנו לשטוף פנים, גם אם עשינו מה עשינו שצריך לבוא ככה, הביאו כלבים, אמרו שב בשקט. התחילו חיפוש שברו את כל הבית. הכל פירקו לקחו דברים, זה היה בלעדינו לא הייתי נוכח בשום חדר. לקחו אותי הפשיטו אותי כאילו מה, אמרו לי להתכופף והסתכלו בפי הטבעת.

ש. בזמן החיפוש איפה היית נוכח.

ת. בסלון וגם המשפחה בסלון. השפלה ליד הילדים. הילדים היו מפוחדים. הקטנה היתה בת 12 וראתה הכל." (פרו' עמ' 59, מש' 31 - עמ' 60, ש' 17).

בהודעתו במשטרה ת/2 מסר הנאשם כך:

"לגבי תקיפת השוטרים, הם באו אלי לבית, פתחתי להם את הדלת יפה, אמרו לי 'אנחנו עושים חיפוש', 'תפד'ל תעשו חיפוש', אני בדיוק קמתי משינה אמרתי למפקד שלהם 'אני רוצה לנטול ידיים', אמר לי:

'שום דבר, אתה לא קובע', קפצו עלי 5-6 שוטרים בעטו בי בצלעות, שבו לי את הפנים בבעיטות בגלל שרציתי לשטוף פנים וידיים וגם לזה יש עדים, כל זה ליד הילדים והמשפחה" (ש' 5-9).

בהקשר זה, אמרה **אשת הנאשם, הגב' דנה ביטון**, את הדברים הבאים בעדותה:

"ש. הראו לכם צוים?"

ת. לא. אמרו שבאו לעשות חיפוש לא זכור לי שהראו לי משהו. מומי [הנאשם] ביקש ללכת להתפנות, זה בוקר, לשטוף פנים ולא הסכימו בשום אופן. עוד לפני שהצלחתי להבין מה קרה... הם פינו את הילדים מהמיטות, אם יש מישהו בחדרים בבקשה להוציא, אדיר ישן, החיילת לא הייתה בבית, הוצאתי אותם מהמיטות, אמרו לנו להתרכז בסלון, לקחו את מכשירי הטלפון של כולנו, גם של הילדים וגם שלי, ביקשו שנניח על השולחן, כולנו היינו בסלון, מומי ביקש להתפנות, רק קמתי רוצה לשטוף פנים לעשות צרכים. עוד לפני שהבנתי מה קרה הם סירבו, והוא ככה, מה היה שיח, למה ואיך ומה ואני רוצה. פתאום הייתה מין קפיצה עליו של שלושה ארבעה בחורים באלימות, זרקו אותו על הספה, אחד מהם הביא כסא מהמטבח לסלון. כשאדיר ראה אותו במצוקה האינסטינקט היה לקום אליו לעזור באיזור צורה, הם זרקו אותו לספה השמאלית, והם איימו עליו, והוא הפך לחלק מהנאשמים בבית. הייתה אווירה שגם הילד מואשם בבית, הם מלמלו שהולכים לסבך אותו יעצרו אותו. אזקו את מומי לכסא ידיים ורגליים מאחורה, והתחילו את החיפוש" (פרו' עמ' 46, ש' 16-26).

לאחר כל האמור, באתי לכלל מסקנה, כי יש לזכות את הנאשם מהעבירות של תקיפה שוטר והפרעה לשוטר. אלו טעמיי.

ראשית, ממכלול העדויות עולה, כי בתחילה, לאחר כניסת השוטרים לבית הנאשם, בני הבית רוכזו בסלון. אין גם חולק, כי הנאשם התעורר משנתו בסלון, וכי ביקש להתפנות לשירותים על-מנת להתארגן, וכי בקשתו זו נדחתה. על-רקע זה, התגלע ויכוח מילולי שלא כלל כל רכיב של אלימות פיזית, והחלק הפיזי בהתנהלות זו החל משעה שהנאשם סירב להוראה השוטרים אסולין וועקנין לשבת. אז החליטו השוטרים לעוצרו, הודיעו לו על כך, ומשעה שסירב לשבת, דחפו אותו בכוח לכורסא על-מנת לאלצו לשבת, כאשר כלל השוטרים, אסולין, קורנפלד, יונה וועקנין השתמשו בכוח. אסולין תיאר, כי עשה שימוש במספר אגרופים למרכז גופו של הנאשם. פועל יוצא הוא, שגם אם הנאשם התווכח עם השוטרים, הוויכוח לא הגיע לפסים אלימים מצדו, אלא לאחר שהשוטרים התעקשו, כי הנאשם יישב וזה סירב, ואז השתמשו בכוח על-מנת להושיבו, לעצרו ולאזקו;

שנית, בנסיבות העניין, כאשר ישנו כוח של ארבעה עד חמישה שוטרים בביתו של אדם, בשעות הבוקר המוקדמות, כאשר בני הבית (לרבות שני קטינים) זה עתה התעוררו, ונדרשו להתרכז בסלון הבית, בקשתו של הנאשם להתפנות ולהתנקות הייתה סבירה, ולא הייתה כל סיבה הגיונית לשוטרים לסרב לה. אם חששו השוטרים מהעלמת ראיות, ניתן היה בקלות למנוע זאת על-ידי התלוות לנאשם לחדר השירותים והותרת הדלת פתוחה, כפי שקורה לא אחת ולא שתיים; כידוע לבית המשפט מתיקים אחרים. בדרך זו, היה נמנע האירוע המיותר שהתחולל לעיני ילדיו ורעייתו של הנאשם;

שלישית, לא הייתה הצדקה מצדם של אסולין וועקנין, להורות לנאשם לשבת, ואחר כך לאכוף את הוראתם באלימות. חיזוק למסקנה זו עולה מעדותו של השוטר יונה שציין:

"ש.ת. אם משהו לא יושב, אני יכול להגיד לו, אבל תלוי במצב. אני אישית לא הייתי אומר לך לשבת אם אתה לא עושה בעיות" (פרו' עמ' 31, ש' 28-29).

לטעמי, עצם הויכוח ואף התלהמות הנאשם, אינם בגדר "לעשות בעיות" כלשונו של השוטר יונה, בוודאי שאינם מצדיקים את הכוח שהופעל כלפי הנאשם;

רביעית, התנהגות השוטרים אסולין וועקנין אינה סבירה בעיניי בנסיבות העניין. גם אם הנאשם התלהם מילולית, לא היה מקום לקפוץ עליו ולהכותו באגרופים על-מנת לגרום לו לציית לשוטרים. הוכח לטעמי, כי הנאשם לא פעל באלימות טרם הופעל נגדו כוח מצד השוטרים. בהקשר זה מפנה לדברי ועקנין שדיבר על עימות מילולי טרם השימוש בכוח (פרו' עמ' 40). כוחם של שוטרים הוא רב, אך אינו מוחלט. דווקא האיפוק והימנעות משימוש בכוח, או שימוש מזערי בו, הם סימן לשימוש נבון ומושכל בכוח הנתון לשוטר. במקרה זה, כאשר כוח גדול של שוטרים נמצא בביתו של אדם, העומד בסלון ביתו עם אשתו וילדיו הקטנים, כשהם ביתרון פיזי ברור ביחס אליו, אין זה סביר בעיניי שאותם שוטרים יעשו שימוש בכוח כה משמעותי, כפי שעשו. ייתכן מאוד שמאמץ נוסף של השוטרים והסתיעות באשת הנאשם כדי להרגיעו, היו מביאים לתוצאה אחרת. עצם השימוש בכוח ביוזמת השוטרים, באופן שרירותי ולא מוצדק, ולא בתגובה למעשה של הנאשם, הוא בעייתי. ויכוח עם שוטרים, אינו עילה לשימוש בכוח נגד המתווכח, בוודאי לא בסיטואציה שתוארה. לפיכך, אני קובע כי השימוש בכוח שנעשה נגד הנאשם לא היה סביר, ולא היה כדין;

חמישית, אשר לטענת השוטר קורנפלד, כי הנאשם היכה אותו באופן מכוון - אינני מקבל גרסה זו. צודק הסניגור, כי לו אכן היה זה מצב הדברים, סביר להניח שגם חבריו של השוטר קורנפלד, ובמיוחד השוטרים אסולין וועקנין שהיו הקרובים אליו ביותר בעת האירוע, היו רואים אינדיקציה לכך, ולא היא. עדותו של השוטר קורנפלד אינה משכנעת, שכן שעה שארבעה שוטרים מזנקים על הנאשם, אחד מהם מכהו באגרופים לבטנו (השוטר אסולין) ואחרים מנסים לרתקו (השוטרים יונה וועקנין), אין זה סביר בעיניי, כי הנאשם יתאמץ לכוון מהלומה או מכה כלפי שוטר ספציפי מבין תוקפיו. לכל היותר ניתן לומר, כי הנאשם התנגד, באופן טבעי, להפעלת הכוח נגדו. מכל מקום, על בסיס כלל העדויות ששמעתי לגבי אירוע זה, אני סבור כי גם אם לא היה מקום שהנאשם יתלהם כלפי השוטרים, הרי שהתנהלותם השרירותית כלפיו לא הייתה מוצדקת, ולכן תגובתו היא בגדר הזכות להתנגד פיזית לפעולה בלתי חוקית של שוטר [ר' בהקשר זה: יעקב קדמי, על הדין בפלילים חוק העונשין, חלק שלישי, הוצ' דיונון (תשס"ו-2006), ע"ע 1465-1464 (להלן: **קדמי, על הדין בפלילים**)];

שישית, משעה שמצאתי שהשוטרים פעלו שלא כדין, הרי שסירובו של הנאשם להוראה לשבת, בנסיבות העניין, היא מתקבלת על הדעת, והיא אינה מגיעה כדי מעשה של הפרעה לשוטר או הכשלתו, שכן לא התקיים בה היסוד הנפשי הדרוש מסוג כוונה, בהתאם להוראות סעיף 90א(2) לחוק, דהיינו - מודעות כלפי טיב המעשה והתקיימות נסיבותיו, וכן עשיית המעשה מתוך מטרה או שאיפה להפריע או להכשיל את השוטר במילוי תפקידו. כבר נקבע, כי "צעקות גרידא, על אף טיבן המפריע והמכשיל, לא תשמשנה בסיס להרשעה בעבירה זו; והתנהגות המבטאת 'יחס של זלזול' כלפי שוטר כשלעצמה, אין בה משום 'הכשלה'" (ר': קדמי, על הדין בפלילים, ע"ע 1658-1659). חיזוק לכך ניתן למצוא בתחושת

העלבון הצורבת שחש הנאשם, ושבא לידי ביטוי בחקירתו במשטרה, כאשר הדבר בא לידי ביטוי בתיעוד החזותי ת/א2: בסביבות דקה 7' אומר הנאשם כך (התמלול שלי):

"ככה מרביצים? בגלל שאני לא יושב... עוד לא קמנו אני אומר לו אני אשטוף פנים, פתחתי את הדלת, מה זה חיות, ליד הילדים, ככה מרביצים ליד הילדים בצורה כזאת, בגלל שאני לא רוצה לשבת, קיללתי אותם, לכלכתי עליהם? ... מה זה חיות פה? בגלל שאני לא יושב? ככה מרביצים?".

הלך רוח זה, אינו מתיישב עם כוונה מגובשת להפריע לשוטרים או להכשילם בתפקידם, אלא מלמד על תגובה טבעית למעשה שנתפס כעלבון;

שביעית, ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה, כי הנאשם שתק בחקירתו באופן סלקטיבי, ולכן הדבר מחזק את הראיות נגדו. כפי שניתן להבין מהסיכומים, טענה זו מתייחסת לאישום הראשון (פרו' עמ' 69, ש' 16-18). אלא שלא נדרשתי לטענה זו ביחס לאישום הראשון לנוכח התוצאה אליה הגעתי, וליתר ביטחון, אתייחס אליה גם בהקשר האישום השני, תוך שאבהיר, כי אני דוחה טענה זו.

עיון בהודעת הנאשם ת/א2 מלמד, כי בשורות 1-10 מסר הנאשם את עיקרי גרסתו באופן חופשי ללא כל הפרעה או התערבות מצד החוקר, וכך גם בהמשך, למשל בשורות 127-145. לא רק זאת, אלא שלמעשה, ענה על כל השאלות שהוצגו לו, גם אם לא באופן מיידי לאחר שאילתן, אלא בהמשך החקירה. הנאשם, שהיה נסער ופגוע בעקבות האירועים נשוא האישום השני, אמנם סירב להשיב לשאלות בתחילה, אלא שכאמור, השיב לגופם של דברים במרבית שלבי החקירה. אציין, כי צפיתי והאזנתי לדיסק תיעוד החקירה ת/א2, וממנו ניתן להתרשם בבירור, בהלך רוחו של הנאשם, ובתחושת העלבון והפגיעה שחש בשל אירועי האישום השני. כך למשל, במענה לחוקר עודד יניב, שנכנס לדובב את הנאשם סמוך למחצית החקירה, מפרט הנאשם מדוע הוא כעוס ופגוע בשל התנהגות השוטרים, ובסוף הדברים הוא אומר בהתרסה: "וקח את זה לאן שאתה רוצה" (ש' 78-81, בערך בדקה 48'). לכן, לא ניתן לומר כי הנאשם שתק בחקירתו, ואף לא השיב באופן סלקטיבי, שכן בסופו של דבר, השיב לכל השאלות המפורטות והארוכות שהציג לו החוקר עידן חי רחמני.

לכן, הדברים אינם עומדים במבחנים שנקבעו בע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מ"י (מיום 8.7.2013) ע"י כב' השופטת ארבל בפסקאות 35-36 לפסק-דינה ביחס למאפיינה של שתיקת נאשם:

"שתיקתו של המערער בחקירה

35. כידוע, יריעת המחלוקת במשפט פלילי נקבעת על פי גרסת הנאשם, ככל שמסר גרסה, בהתאם לקו ההגנה בו בחר. מרגע שחקירתו של הנאשם במשטרה אינה משדרת חפות, מסירת גרסה מאוחרת יותר על ידו אומרת דרשני, והיא בבחינת ניסיון של הנאשם להרחיק את עצמו מביצוע העבירה ולהתאים את גרסתו לראיות שהוצגו בפניו. העובדה שנאשם מוסר גרסה לאחר שראה את חומר הראיות או שהסתבר לו בחקירה שקיים כנגדו חומר ראיות מפליל שהוצג לו על ידי השוטרים בחקירה או כשעומת עם חומר הראיות, עשויה להצביע על רצונו של הנאשם לבחון את חומר הראיות הקיים ולכוון בהתאם את עמדתו, בבחינת גרסה מתפתחת ומותאמת לחומר הראיות עימו עומת. שקריו

של נאשם במתן גרסתו הראשונה, אשר הוכחו בחומר הראיות, בהעדר הסבר המעלה ספק סביר, מחזקים, אפוא, את הראיות נגדו בנוגע לעצם ביצוע העבירה...

36. זאת ועוד, שתיקת נאשם בחקירה, ואי מתן גרסה כלל, כאשר בסופו של יום קיימות נגדו ראיות הקושרות אותו לעבירה בה הואשם, בנסיבות המעלות חשש להתנהגות טקטית וללא הסבר המעלה ספק סביר, עשויה להוות חיזוק ונדבך נוסף במכלול ראיות התביעה נגד הנאשם. יש לזכור כי אף שהשתיקה אינה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"יש הראייתי" (קדמי, 307-308). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו... התנהגות זו אינה משקפת חפות, אלא להפך: סירוב נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה... [ההדגשות שלי].

יוצא, אפוא, כי הנאשם לא המתין עם מסירת גרסתו לעת בו יטחו בו הראיות, והוא אף מסר גרסה מלאה ולא מסר גרסה חלקית. לכן, לכל דבר ועניין, לא שתק בחקירתו.

לנוכח כל האמור בחלק זה, אני מורה על זיכוי המוחלט של הנאשם מביצוע עבירות של הפרעה לשוטרי ותקיפת שוטר.

הטענות הנוספות שהעלה הסיניגור

לאחר שאלו הן מסקנותיי ביחס לאישומים הראשון (הרשעה) והשני (זיכוי), התייתר לכאורה הצורך לדון בטענות הנוספות שהועלו על-ידי הסיניגור, הנוגעות לאי-חוקיות החיפוש באופן שבו נערכו, ובמיוחד הדבר נוגע לחיפוש בהפשטה של בני המשפחה, העדר מימוש הצו בעזרת עדים כנדרש ועוד. אלא שפטור בלא כלום לא ניתן, נוכח טיבו וחומרתו של האירוע.

מוסכם, כי צווי המעצר והחיפוש הוצאו ע"י בית המשפט בשל חשדות לגניבת חשמל ואיומים (ר' למשל ת/3 שם נכתב ע"י כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) השופטת יעל יטב: "**חשד לאיומים על עובד חברת חשמל וגניבת חשמל**"). אלא שבפועל, כוח המשטרה שהגיע למקום הסתייע בכלבנים, ערך חיפוש חיצוני בגופם הערום של הנאשם, אשתו ובנו הקטין, וכן ערך חיפוש בבית, בסביבתו, ובכלי רכב השייכים למשפחה.

לא נתקבלו תשובות מניחות את הדעת מדוע היה צורך בכלבנים, או מדוע היה צורך לבצע חיפוש בעירום כאמור, והניסיון של המאשימה לצבוע תיק זה בחשדות לביצוע עבירות סמים, לא היה במקומו, ואף לא התרתי אותו במסגרת סיכומי המאשימה.

כך למשל, כשנשאל השוטר ועקנין "מה קשורים כלבנים לגניבת חשמל" השיב: "אם אני יודע שיכולים להיות בבית סמים או אמל"ח" (פרו' עמ' 42, ש' 33). גם השוטרת שלומית אדרי, שנכחה באירוע והובאה כעדת הגנה צינה, שכלבנים מובאים למקום כדי לחפש "סמים, אמל"ח, זה משתנה. אחרת אין מה להביא כלבים" (פרו' עמ' 59, ש' 4-3). עינינו הרואות, שבהתחשב בחשדות שבגין הוצאו הצווים (איומים וגניבת חשמל), אין זה ברור מדוע פעל הכוח כאילו מדובר

במקרה של חשד לביצוע עבירות סמים.

הדבר נכון ביתר שאת ביחס לביצוע החיפוש בהפשטה, לגבי צינה השוטרת אדרי, כי בדרך כלל אין מבצעים חיפוש בהפשטה: "באופן כללי לא בהפשטה, לא מלאה, אלא אם יש מידע על סמים" (פרו' עמ' 57, ש' 22). בהקשר זה ממש אמר השוטר יונה: "אם זה עניין של סמים, ויש לי דו"ח חיפוש לבית, יש לי אישור לערוך חיפוש גם על גופם של נוכחים באותו בית" (פרו' עמ' 32, ש' 23-25). זאת ועוד, ספק רב אם התקיימו דרישות החוק, שעה שבוצע החיפוש בגופם של אשת הנאשם ובנם הקטין, ולא ניתנה על כך תשובה מניחה את הדעת. בהקשר לחיפוש בגוף קטין, ראו את הוראות סעיף 14ג' לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996. בהקשר זה מן הראוי להביא את דברי האם בעדותה, ביחס לחוויה המזעזעת שחוו היא ובנה כתוצאה מן החיפוש בעירום:

"לא יודעת את שמה, היא הייתה השוטרת בקבוצה הזו, היא ביקשה לערוך עלי חיפוש גופני, נכנסנו לחדר השינה, בעירום בדקה לי בתחתונים, בדקה לי חזיה, ביקשה שאתפסט, נשארתי עם לבנים עלי, ונגעה בי איפה שרק אפשר, שזו חוויה בפני עצמה שעדיף לא להיזכר בה... אפילו יותר חמור מזה שהתחושות שהבן... מה הבן שלי צריך לחוות מעבר לכל החוויה, שמכים את אביו אוזקים ואיימו עם מכשיר טייזר שאם לא תשב רגוע. זה בכלל נחרט לו והוא דיבר על אם דיבר על משהו..." (פרו' עמ' 47, ש' 11-13, ש' 17-23).

אם לא די בכל אלה, הרי שבעת קרות האירועים האלימים מול הנאשם, ישבה בסלון בתו בת ה-12. האם תיארה זאת כך: **"היא ישבה עם הכלב מחובקת, לא נשמה"** (פרו' עמ' 48, ש' 2).

סיכומם של דברים, ייתכן מאוד שאלמלא הייתי מגיע למסקנה על-סמך הראיות שלפניי, כי יש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השני, הייתי מקבל את טענתו בדבר הגנה מן הצדק, נוכח ההתנהלות המתוארת והשאלות שנותרו ללא מענה מספק.

סוף דבר

נוכח כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של אימים על-פי האמור באישום הראשון, ומזכה אותו זיכוי מלא, מעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר שיוחסו לו באישום השני.

ניתנה היום, כ' אייר תש"פ, 14 מאי 2020, במעמד הצדדים.